

စီတိကျင်ခြင်းအနေဖြင့်

တရိုးတိန္တရာရိဘုံးတပ္ပါဒြုံး

Tagore's Last Poems

ကောင်းသာ-မြန်မာပြန်

NOBEL-MYANMAR
LITERARY FESTIVAL
[Literature for Peace]

စိတ်ကုံးချီချီးစာအုပ်

တရိုး၏
နောက်ဆုံးကပ္ပါယား
Tagore's Last Poems

ကောင်းသာ

မြန်မာပြန်

တတိယအကြိမ်

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

တထုဒဝယ် - ဦးအန်းလီ စိတ်ကျော်မြို့သေး ၈၂ သင့်လမ်း တေသုံ
ပုဂ္ဂိုလ်ဘုရား - အောင်အာ စိတ်ကျော်မြို့ပို့တို့၏ ဘူရာ ဖို့ဆိုလေး ရှင်ကုန်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ တတိယအကြိမ် ၁၃၃၆ ကော်သာတေသနအကြိမ် အုပ်စု ၂၀၀
ရောင်းရွေး ၁၃၀၀ ကျိုး

တရိုးအဲနောက်ဆုံးကျော်များ

ကော်သာ - ခုနှစ်

စိတ်ကျော်မြို့သေး တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊

စာမျက်နှာ ၁၃၃၆ စာတို့။ ၂၀၁၅ ခင်တို့

(၁) တရိုးအဲနောက်ဆုံးကျော်များ

ဘတိကာ

- ပါရဂုဏ်အမှာ	၃
- ပထမအကြမ်ထဲတ်အတွက် ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ	၈
- တရိုး၏နောက်ဆုံးကဗျာများ (အိန္ဒိယအပတ်စဉ် ရပ်စုမဂ္ဂဇင်းမှ)	၉
၁။ ဌားချမ်းမှု သမုဒ္ဒၢပ်ကျယ်	၁
၂။ ရာဟုလို မရဏမင်း	၂
၃။ တေးသီဖို့မေ့နေတဲ့ ဒို င်တယ	၄
၄။ နေမင်းက အလျှောက်ညီညီးနဲ့ အထိုးကျွန်ုင်နေ့လယ်ခင်း	၆
၅။ ကိုယ် နောက်တစ်ခါများ တတ်နိုင်ရင်	၇
၆။ ဘဝဟာ လေးမြတ်ဖွယ်ဆိုတာ ငါသိတယ	၁၀
၇။ လက်ထပ်မကိုလာ၏ ပွဲမမြောက်နှစ်မှာ	၁၃
၈။ ဘာသာစကား၏ နတ်ဘုရားမ သင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါထုလုပ်	၁၆
၉။ သည်မွေးနေ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ	၁၉
၁၀။ ရုပဏရယ် မြစ်ကမ်းပါးမှာ	၂၁
၁၁။ သည်လက်ဆောင်ပလ္လာပွဲတော်မှာ	၂၂
၁၂။ ကမ္မာဦးနေ့ရဲ့ သူရိန်မင်း အမေး	၂၄
၁၃။ ကြော်ခြင်းရဲ့ မဟုရာညာ	၂၆
၁၄။ သင့်လောက ကမ်းမြောင်ကို သင် ပဟော် ဖွက်ခဲ့ပြီ	၂၇
၁၅။ အမြတ်ဆုံးလူသား လာချေပြီ	၂၀

- အကိဇိုင်ဘာသာ

- The Illustrated Weekly Of India	
The Literary Life	၃၃
1. Before me stretches the Ocean of peace	၃၄
2. Death, like Rahu, Casts shadowns only	၃၅
3. Bird, why do you Forget your song?	၃၇
4. The sun flames on his lonely afternoon	၃၈
5. If I can once again	၃၉
6. Life is sacred I know	၄၂
7. In the fifth year of marriage	၄၄
8. Goddess of language, I carve your image	၄၆
9. On this Birthday I feel lost.	၄၈
10. On the bank of Rupnarayan	၄၉
11. At this festival of gifts	၅၀
12. The first day's sun asked	၅၁
13. Often the dark night of sorrow	၅၂
14. You have riddled the path of your creation	၅၃
15. There comes the man supreme	၅၅

BURMESE
CLASSIC

ပါဂူ၏အမှု

တရိုး၏စာပေသည် အမျိုးအစားစုလင်လှသည်။ တရိုးသည် ကဗျာ
ဆရာဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိ၊ ဝတ္ထုရည်၊ ပြဓာတ်၊ ဆောင်းပါးများကိုလည်း
ရေးသည်။ သိချင်းကိုတဗျားကိုလည်း ရေးစပ်သည်။ ပန်းချိကားများကိုလည်း
ရေးဆွဲသည်။ သူ၏စာပေနှင့် အနုပညာလက်ရာများထဲတွင် အကျိုးကြား
အအောင်မြင်ဆုံးမှာ ကဗျာဖြစ်သည်။ နိုဘယ်စာပေဆုကို အာရှနိုင်ငံများမှ
ပထမဦးဆုံးရရှိခြင်းမှာလည်း သူ၏ကဗျာကြာင့်ဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်လီကဗျာ
အတွက် ၁၉၁၃ ခုနှစ်က တရိုးအား နိုဘယ်စာပေဆု ချိုးမြှင့်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တရိုး၏စာပေအမျိုးအစားထဲက ဝတ္ထုတိ၊ ဝတ္ထုရည်
နှင့် ပြဓာတ်ကိုသာ ကျွန်ုတော် မြန်မာပြန်သည်။ ကဗျာကို မပြန်ပေ။ လွန်
ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်ခန့်က ဂိုဏ်လီကို မြန်မာပြန်ဖူးသော်လည်း တစ်ဝက်
တစ်ပျက်သာပြန်ပြီး ကျွန်ုတော်၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဂိုဏ်လီမြန်မာပြန်
သည် ကော်ပီစာအပ်ထဲက ထွက်မလာခဲ့ပေ။ တရိုး၏ စာအမျိုးအစားထဲက
ကဗျာကို အဘယ်ကြာင့် ဘာသာမပြန်သနည်းဟု မေးစရာရှိသည်။ တရိုး
၏ ကဗျာအနက်အမိပ္ပါယ်တို့ကို အပြည့်အဝ ဖမ်းဆုပ်နိုင်ရန် မလွယ်သော
ကြာင့်ဟုပင် အဖြေားရမည်။ တရိုး၏ ကဗျာအဖွဲ့အစွဲများသည် များသော
အားဖြင့် အနက်အမိပ္ပါယ် နှစ်ခု၊ သုံးခု ထွက်နေသော ကဗျာများဖြစ်သည်။

တေလောက အကိုလီနှု အင်ဒရူးရော်ဘင်ဆန်အမည်ရှိ တရိုးစာလု
ပညာရှင်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အင်ဒရူးသည် သစိနိကော်များ

မြောက်နှစ်လောက် နေဖူးသည်။ ဘင်္ဂါးလိုစာကိုလည်း တတ်သည်။ တရိုး၏
စာအတော်များများကိုလည်း အက်လိပ်ဘာသာ ပြန်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဘုက
ကျွန်တော့အား တရိုး၏စာများကို မြန်မာပြန်သူမှန်းသိ၍ “တရိုး၏
မည်သည့်စာအမျိုးအစားကို မြန်မာပြန်သလဲ” ဟု မေးသောအခါ ကျွန်တော်
က ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သည့် တရိုးစာပေအမျိုးအစားကို ပြောပြလိုက်
သည်။ ထိုအခါ အင်ဒရုးက “ခင်ဗျားနှင့်ကျွန်တော် တူတယ်။ ကျွန်တော်
အက်လိပ်ဘာသာပြန်ဆိုတဲ့ တရိုးစာပေထဲမှာလည်း ကဗျာမပါဘူး” ဟု ပြန်
ပြောသည်။

တရိုးကဗျာကို ကျွန်တော် မြန်မာမပြန်သော်လည်း မြန်မာပြန်သူများ
ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ယခုလည်း တရိုးမကွယ်လွန်မိ နောက်ဆုံးရေးဖွဲ့
သွားသော ကဗျာ ၁၅ ပုဒ်ကို ‘ကောင်းသာ’ က မြန်မာပြန်ထားသည်။
တရိုးကဗျာ မြန်မာပြန်သူများ ပေါ်မလာသွေ့ မြန်မာစာပေလောက်အတွက်
တရိုးကဗျာ လမ်းပိတ်သလို ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်
များ၊ ကဗျာခံစားလို့သူများအတွက် မိမိကိုယ်တိုင်က လမ်းဖွင့်မပေါ်လိုင်လည်း
လမ်းဖွင့်ပေးသူများ ပေါ်လာသည့်အတွက် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိသည်။
မိမိမနိုင်သည့် ဝန်ကို ကူညီသယ်ပေးသူအား ကျေးဇူးတင်သကဲ့သို့ ကျေးဇူး
တင်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းသည် မိမိမရှိ
နိုင်သော ဝန်ထဲပ်ဝန်ပိုး ရွှေချင်သည့်နေရာ၊ ထားချင်သည့်နေရာရောက်မှ
အပြည့်အဝ အကောင်အထည်ပေါ်လာပေမည်။ တရိုးကဗျာ မြန်မာပြန်ဆရာ
များအား ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းသည်လည်း ယင်းတို့၏ တရိုးကဗျာ
မြန်မာပြန်များကို စာဖတ်ပရိသတ် နားလည်သောပေါက်ပြီး အပြည့်အဝ
ခံစားနိုင်သည့်အဆင့်သို့ရောက်မှ အပြည့်အဝအကောင်အထည်ပေါ်လာပေ
မည်။

ဟထမအကြံယ်အတွက် ဘသာပြန်သူ၏အမှာ

စာဖတ်သက် အနှစ် ငွေ နီးပါးကာလကို ပြန်ပြောင်းသုံးသပ်ကြည့်ရာ ဒေါက်တာမောင်ဖြူး၏ တရိုးစာပဒေသာကို လူပျိုးပေါက်ဘဝကပင် စတင်မြှည်းစမ်းအရသာတွေပြီး စွဲမက်ခဲ့ရသည်။

နောက်နှစ်အတန်ကြာသော ဆရာတြီး ဦးသော်ဇော်၏ ဂိတ္ထာလိနှင့် ငြိုဘယ်မိရပြန်သည်။ ထိမှုနောက် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကျော်လွန်ပြီးသကာလုပ်ချိန် ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် စာပေလောကစာအပ်တိုက်မှ မိုးမိုး(အင်းလျား)၊ မောင်မောင်မျိုးသွားနှင့်၊ မောင်အေးသွေးတို့၏ တရိုးစာနှယဉ်ကို စွဲခဲ့လမ်းလမ်းအခေါက်ခေါက်အခါခါဖတ်ရင်း စွဲပြီးခဲ့ရပြန်သည်။

အသက်အရွယ် ရှင့်ကျေက်လာသည်နှင့် တရိုး၏ကဗျာများသည် အချုစ်ကဗျာသက်သက်မဟုတ်ဘဲ လောကအကြောင်း၊ ဓမ္မာကြောင်းနှင့်တကွ ကျွန်းပို့စ်ကိုပို့စ်နိုင်စွမ်း မရှိသော သစ္စာတရားကို ရှိုးတိုးရိုပ်တိတ် မြှုက်ဟထားကြောင်း ခံစားသိဖြင့် သိလိုက်ရသည်။ အထူးသဖြင့် သိရေက်၊ မြင်ရေက်လှသော ပါးပါးလျှေလျှေ လွှဲစရိုက်အကွက်ကလေးများ၊ သဘာဝအလှတာရားလေးများကို ဟာဒယအတွင်း ကြောရည်လေးတဲ့တဲ့ ကိန်းအောင်းစိမ့်ဝင်နေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ကဗျာများပါတကား ဟု ကျေးဇူးတော်အနှစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုကိုးကွယ်စိုးသည်။

သို့ဖြင့် ဆရာတြီးတရိုး ကွယ်လွန်ကာနီးဆဲဆဲ စပ်ဆိုခဲ့သော ကဗျာ

၁၅ ပုဒ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိဖတ်ရှုမိသည့်အခါ မိမိခံစားမိသမျှ စာဖတ်သူ များပါ ခံစားမိအောင် ဘာသာပြန်ဆိုတင်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်ဆိုခဲ့ပါ သည်။ ဤကဗျာများမှ ရှစ်ပုဒ်မှာ ၁၉၉၂ ခု နိုဝင်ဘာလနှင့် ဒီဇင်ဘာလထုတ် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မိသည့်သူ များမှာ များပြားလှပပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှ ကျွန်တော်ထက်ဦးစွာ တရိုး၏ ကဗျာများ၊ ဝွေးများ ဘာသာပြန်ဆိုပေးခဲ့ကြသူ ဆရာသမားအားလုံးကိုလည်းကောင်း-

ဘာသာပြန်နည်းနာဆည်းပူးခွင့်ရှုံးသည့် ဆရာတိုးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချုပ်နှင့် ဆရာတိုးထင်လင်းတို့အားလည်းကောင်း-

ကျွန်တော် လက်လှမ်းမမိနိုင်သော ဟိန္ဒိတကားလုံးအချို့ကို ရှင်းပြ ပေးသည့်အပြင် အမှာစာပါ ချိုးမြင့်ပေးသော ဆရာပါရရှုအားလည်းကောင်း-

ဤကဗျာ ၁၅ ပုဒ် ကျွန်တော်အားပေးအပ်ခဲ့သူ စာပေမိတ်ဆွေ ကိုတင် မောင်ငွေး(GEM) အားလည်းကောင်း-

ကျွန်တော် ဘာသာပြန်မှုများကို ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၌ နှစ်လဆက်တိုက် ဖော်ပြပေးခဲ့သူ ရောင်းရင်းအယ်ဒီတာချုပ် ကိုတင်ကိုအောင်အား လည်းကောင်း-

စာအုပ်အဖြစ် ငွေကုန်ခံထုတ်ပေးသူ ယွန်းကြွေအိမ်စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ညီမောင် - ကိုလော်မြင့်အားလည်းကောင်း-

ထို့အပြင် မျက်နှာဖုံးပုံများနှင့် အနုပညာအားဖြည့်ပေးသော ပန်းချီ ကိုပိုပိုအားလည်းကောင်း-

စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေး ကျွန်ုင်းဝန်းသူအားလုံးအားလည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ကောင်းသာ

၃၀-၈-၉၇

တိုင်း နောက်ဆုံးကျော်
အိန္ဒိယအပတ်စဉ် ရုပ်စုမဂ္ဂဇင်းမှ

ဘရီလိကဗျာစာဆိုပြီး ‘ခုံဘင်္ဂအတ်တရိုး’၏ စာပေမူပိုင်ဆက်ခဲ့
ခွင့်ကို သူရထိက်သည်၊ ငါရထိက်သည်ဟူ၍ ယခုထက်ထိ အင်းပွားနေ
ကြဆဖြစ်သည်။

‘မြွှေ့ဘရတိ’က ဥပဇ္ဇဌာင်းအရ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ကျော်လွန်ပြီး
သူသာရထိက်ကြောင်း အခိုင်အမာတောင်းဆိုနေစဉ်—

‘ပရိတ်ရှုံးနှုန္ဒိ’က တရားဝင် အတည်မပြုရသေးသော တရိုး၏ လျှို့
ဂုက်ကဗျာစာမူ တစ်တွဲကို ထုတ်ပြန်လာသည်။

သူထုတ်ပြန်လိုက်သော ‘တရိုး’၏ ဤနောက်ဆုံးကဗျာ ၁၅ ပုဒ်မှာ—
‘တရိုး’၏ ကွယ်လွန်လုပ်ခဲ့ခဲ့ နောက်ဆုံးဘဝနိဂုံးကာလဖြစ်သော ၁၉၃၉
ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက်မှ ၁၉၄၀ ခု၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်အတွင်း ရေးစပ်ခဲ့
သော ကဗျာများဖြစ်ကြသည်။

ဤကဗျာများက စာဆို၏ ဘဝနိဂုံးကာလများအတွင်း မရဏတရား
၏ လျှို့ဂုက်နက်နဲ့မှုကို ဖော်ယူဆပ်ကိုင်နိုင်ရန် အားထုတ်ထားပေသည်။

တုပ္ပန် မနာရိနှင့်ကျော်များ

၁

ဒြပ်ချမ်းမှု သမုဒ္ဒပ်ပြင်ကျယ်

ဒြပ်ချမ်းမှု သမုဒ္ဒပ်ပြင်ကျယ်
ကိုယ့်ရှုံးမှာ ဖြန့်ကြက်နေတယ်၊

ပုံကိုင်သူရေး...

ကိုယ့်ကို ရေချလှည့်တော့လေ။

သင့်ရဲ့လက်မောင်းများအတွင်း ပွဲ့ယူ

ကိုယ့်ရဲ့ ထာဝရအဖော် ဖြစ်လှည့်ပါ။

သာရာ လမ်းမကို

ရုံးကြယ်က

ထွန်းညီပေးပါလိမ့်။

။

လွတ်မြောက်ခြင်းကို ပေးအပ်နှင်းသူရယ်

သင့်ရဲ့ခွင့်လွတ်မှာ၊ သင့်ရဲ့ကြင်နာသနားမှာ

ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကို

ဆုံးစမ့်ကာလသီ ခရီးနှင်းနေစဉ်

အမြဲထောက်ကူပေးနေလိမ့်။

။

မရအပိုညာ်တို့ ပြိုပျက်သွားပါစေ၊

မဟာ့စကြေဝှေ့လည်း ကိုယ့်အားပွဲ့ဖက်လာစေ။

ကိုယ့်နှလုံးသားက

အကြောက်အချုံးက်းစွာ သိနေတာက

မဟာ့အဂိုဏ်တရား။

။

အိမိနိကော် ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက် ၁၉၄၄

ရှာဟုလိုမရဏမင်းက

အရိပ်များသာ ကျရောက်စေတယ်
ဒါပေမဲ့
ဘဝရဲ့ အမွန်အမြတ် နတ်သူခွဲ့ကိုတော့
လိုက်ဖြေခြင်းနှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်
သည်ရှုပ်လောကရဲ့ ကျောကွင်းမှာမိန္ဒရင်းနဲ့
ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသီတဲ့အရာ။ ။

စကြေဝြာရဲ့ လျှို့ဂ်လိုက်များအတွင်းက
ချောင်းမြောင်းနေတဲ့
ဘယ်အနိုင်းသမားမှ
မေတ္တာရဲ့ ဆုံးစမဲ့တန်ဖိုးကို
မရိုးယူနိုင်။
ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသီတဲ့အရာ။ ။

အမှန်ကန်ဆုံးလို့ ငါတွေ့ထားတာတွေဟာ
မှားယွင်းမှုတွေကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားတာဖြစ်နေ။
ဘဝရဲ့ သည်သိကွာကျမှုကို
စကြေဝြာရဲ့ ဥပဒေသတွေကလည်း သည်းခံလိမ့်မည်၏ကုတ်။
ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသီတဲ့အရာ။ ။

တိရိယ် မြန်မာ့ကျော်

၃

ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့
 အလျင်မပြတ်တွန်းအားကြောင့်
 အရာရာဟာ ရွှေလျားနေရတယ်။
 ဒါဟာ... အချိန်ရဲ့ နိယာမတရား။
 မရဏတရားကတော့
 ပြောင်းလဲခြင်းကင်းစွာ
 ပေါ်ပေါက်နေတယ်။
 ဒါကြောင့်... သူဟာ
 အမှန်အကန့် မဟုတ်နိုင်။
 ဒါဟာ ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။

လောကကြီးတည်နေတာကို
 သိတဲ့ သူဟာ
 သူကိုယ်သူလည်း သိနားလည်း
 အဲသည်တည်ရှိမှုအားလုံးရဲ့
 သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပေါ့။
 သူရဲ့သစ္ာတွေဟာလည်း
 အဲသည်အဆုံးစွန် အဇူးဇူး
 အမှန်တရားအတွင်းမှာပဲ တည်နေတယ်
 ဒါဟာ... ငါ အသေအချာသိတဲ့အရာ။ ။

သီးနှံကော် မေ ဂ ရန် ဘုရား

တေးသီးမွှေနေတဲ့ အိုင်ကယ်

အိုင်ကယ်...

တေးသီး ဘာကြာင့်များ ခဏေခဏမွေနေရပါသလ
ဘာကြာင့်များ ဆက်မဆိုတော့တာပါလ
တေးသံကင်းတဲ့ အရှက်ဦးဟာ အချည်းနှီးပါလေ။
ဒါကို... သင် မသိလေရော့သလား။။

မြစ်မ်းပင်တွေပေါ်မှာ

အရှက်ရဲ့ ပထမဆုံးအတွေ့အထိဟာ
တဖူတ်ဖူတ် တလုပ်လုပ်တုန်ခါလို့၊
သည်ကတုန်ကယင် ဖြစ်မှုတွေထဲမှာ
သစ်ရွက်လေးတွေကြားက
နှီးထလာတာကတော့
သင့်ရဲ့ တေးချင်းပဲပေါ့။
မနှက်ခင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ရသူဟာ
သင်ပဲလေး။
ဒါကို... သင် မသိလေရော့သလား။။

တိပိဋကဓရနှင့်တရာ့များ

၁

သည်နေရာမှာ
နိုးကြားမူရ။ နတ်ဘုရားမ ကြွရောက်နေပြီ။
သူမကိုယ့်ကို စောင့်စားနေရရှာတယ်၊
မျှော်မှန်းတသုသ သူမရယ်လေ၊
ဒါကို... သင် မသိလေရွှေသလား။ ၁

သင့်တေးချင်းလက်ဆောင်ကို
သူမ လက်မလွှတ်မိပါစေနဲ့။
ကြကွဲညာတစ်ညရဲ့
အိပ်မက်များ လွန်ပြီးနောက်
သင့်မနက်ခင်းတေးက
ဘဝသစ်တစ်ရပ်ရဲ့ ဗျာဒိတ်တော်ကို
ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလေ။
ဒါကို... သင် မသိလေရွှေသလား။ ၂
သီရိကေတုန် အောင်ဝါရီ ၁၇ ရက် ၁၉၄၁

နေမင်းက အလျှိုတညီးညီးနဲ့ အထိုးကျွန် နေ့လယ်ခင်းမှာ

နေမင်းက အလျှိုတညီးညီးနဲ့
သည်အထိုးကျွန် နေ့လယ်ခင်းမှာ
လစ်လပ်နေတဲ့ ကုလားထိုင်လေးကို ကိုယ်ဝေးမောမိ။
ဖြေသိမ့်စရာတော့မရှိ၊
သူ့ရဲ့ ပုံတင်သံများ
ဖန်တလဲလဲ ဓမ္မက်လှန်နေသည်က
စိတ်ပျက်လက်လျှော့သံများ။ ၁၁

ဟင်းလင်းဖြစ်မှု အသံမှာ
သနားကရာဏာနဲ့ ပြည့်နှက်လို့
အမှာစကားတော့ လွတ်ထွက်လေပြီ။
သခင်မရှိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့
ကြောကွဲမျက်ဝန်းများပမာ
နှလုံးသားတစ်ရပ်ခမြား
ခွေးတမြောမြေဖြစ်လို့

တိပိဋကဓရဘဏ္ဍာ

၁

ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း - ဘာကြောင့်ဖြစ်မှန်း
သိနားမလည်တော့နိုင်။
နဲ့လုံးပေါက် - ညဲလုံးပေါက်
အချည်းနှီး ရှာဖွေနေသည့် သူမျက်လုံးများ၊
ကုလားထိုင်လေးက
ပိုကြီးမားတဲ့ ကြော့မှုနဲ့အတူ
စကားပြောနေ။
သင် မရှိတော့တဲ့ သည်အခန်းမှာ
လစ်ဟာမှုရဲ့ တအုံနွေးနွေး... ဝေဒနာသာ
ပုံ.ပုံ.နှု.နှု....။ "

သိမ်းကောက် ၂၅၈၃ ရက် ၁၉၆၇

ကိုယ်နွောက်တစ်ခါများ တတ်နိုင်ရင်

ကိုယ်နွောက်တစ်ခါများ တတ်နိုင်ရင်
ထိုကုလားထိုင်လေးကို ရှာရပေလိမ့်၊
သူ၏ရဲ့ဖွေ့ဖက်မှာ့
အဝေးမြေရဲ့ ချစ်မှာတမ်းက တင်ကျော်နေဆဲ။

ထိုနေရာမှာ--

အတိတ်ရဲ့ လွှတ်မြောက်ပြီးအိပ်မက်များ
နွောက်ထပ်အုံဖွဲ့လာကြလိမ့်မယ်
သူတို့ရဲ့ မကြားတကြားညည်းတွေးသံများ
နွောက်ထပ် သိုက်ဖြူတစ်ခု ဆောက်ကြလိမ့်မယ်။

ချမ်းမြှေ့ဖယ် အမှတ်ရှစရာများကို

ပြန်အောက်မေ့ရင်းနဲ့

နိုးကြားမှုကို ရှိမြို့နှင့်လာဖော်။

အရုတော့

ပုဂ္ဂိုလ်သံက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်

တေးသွားများကို ပြန်ယူဆောင်လာပေလိမ့်။

လေသာပြတင်းအနီးမှာ
လက်မောင်းများကို ဆန့်ထုတ်လို့
နွဲဦးပါက်ရာသီရဲ့
သင်းတယ့်ယ့် လမ်းကြားလေးပေါ်မှာ
မဟာတိတ်ဆိတ်မှုရဲ့... ခြေသံများကို
ညအခါ ကြားရပေတော့မယ်။ ။

အဝေးမြေရဲ့ ချစ်မေတ္တာနဲ့အတူ
ကြာတောင့်ကြာရည် စောင့်ဆိုင်းနေရ^၁
သူမခြော...
သူမရဲ့ အနီးကပ်ရှိနေမှုကို
အစဉ်ထင်ရှား တည်တဲ့စေတော့မယ်။
ကိုယ့်နားထဲမှာတော့
သူမရဲ့ တီးတိုးသံများ
ပဲတင်ရှိက်ဆဲ။ ။

စကားလုံးများက
အရှုံးပေးခဲ့ရတဲ့ သူမ
မျက်ဝန်းများဖြင့်သာ
စကားပြောတတ်တဲ့ သူမ
နှစ်းတရိဂါ
သူမအသံရဲ့ အမှတ်ရစရာများ
သည်ကုလားထိုင်လေးက
အစဉ်ရှင်သန်နေစေတော့မည်တကား။ ။

သန္တိကေထား ပြီး ၆ ရက် အာဇာ

ဘဝဟ ပေးမြတ်ဖွယ်ဆိုတာ ပါမီတယ

ဘဝဟ လေးမြတ်ဖွယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊
 ဒါပေမဲ့— သူရဲ့တကယ့်ပုံပန်းကို
 ငါ ဘယ်တော့မှ မဆုပ်ကိုင်မိခဲ့၊
 သူဟာ...
 လျှို့ဂြက်တဲ့ စမ်းပေါက်ဝတရျိုက
 ဖောက်ထွက်လာပြီး
 ရောက်တတ်ရာရာ လမ်းကြောင်းတရျို့အတိုင်း
 ဓမ္မီးနှင့်ချုလာတယ်
 ကိုယ်ခြေရာခံလို့ မရနိုင်။
 မနှက်ခင်းမှ မောင်ရိုဆည်းဆာအထိ
 အချိန်တိုင်းမှာ
 သန့်စင်မှူ အသစ်တစ်ရပ်ရပ်
 သူ ရရာသွားတယ်။
 သည်လျော့နာဝါကို ငါ
 သူရွှေတွေနဲ့ အပြည့်ဖြည့်လို့
 မိုင်တစ်သန်း ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီး။ ။

အခါဘဝဟာ

နေ့နဲကို အသံပေးလို့

မမြင်ရတဲ့အရာကို

ပန်းရှိင်းတွေနဲ့ ပူဇော်ရင်း

တိတ်ဆီတိတဲ့ အမိုက်မောင်ထဲမှာ

ဗျာခီးအီမိုက် ထွန်းညီလိုက်တယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားက

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အချိစိုးကို

သူအားပေးအပ်လိုက်တယ်။

ကျွမ်းကျွမ်းတဝင် ချစ်မေတ္တာအားလုံးဟာ

သူရဲ့ ရွှေကြိမ်လုံးနဲ့

တို့ထိခဲရလို့

အခုန်းထကုန်ကြပြီ။

သည်ပန်းရှိင်းများအတွက်

ပြီး သူမအတွက် ကိုယ့်မေတ္တာ

သည်အရာအားလုံး

သူ တို့ထိမှုကြာင့်

သူကိုယ်ပိုင်စစ်စစ်ဖြစ်ရပြီ။

မွေးဖားသည်နှင့် စာအပ်ရောက်လာ
 စာမျက်နှာများက ကွက်လပ်
 တစ်နေ့တစ်နေ့ချင်း
 တရွှေ့ရွှေ့နှင့် စာလုံးများဖြည့်ရင်း
 ပုတီးစေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
 ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိကုံးလို့
 နေ့တာရဲ့ အဆုံးမှာ
 ထုတ္တကားချပ် ဘွားဘွားပေါ့။
 ပုံရေးခြုံသူဟာ
 သူကိုယ်ပိုင်လက်မှတ်အားဖြင့်
 သူကိုယ်သူ အသိအမှတ်ပြု။
 နောက် သူ...
 စာလုံးများကို မျဉ်းတားဖျက်
 စုတ်ချက်မည်းရာ၊ မညှာမတာဖြင့်
 ပုံပန်းကို ခြစ်။
 ရွှေရောင်စာလုံးများ မဆိုစလောက်သာ
 ရုဝော်ယုံကြုံနေးမှာ
 ရောင်ဝါထွန်းပါ-ကျော်ရစ်ကြာ။ "

သနိုင်ကောင်း ပြီး ၅၂ ရက် ၁၉၄၁

ပက်ထပ်မင်္ဂလာ၏ ဟွေမမြောက်နှစ်များ

လက်ထပ်မင်္ဂလာ၏ ပွဲမမြောက်နှစ်များ
 သည်၊ ထိတ်ရင်ဖို့ဖွယ်တွေ ပြည့်နေတဲ့
 လူငယ်တစ်ဦး၏၊ ကျမ်းဝင်မှုနဲ့အတူ
 နှလုံးအီမိအတွင်းမှာ
 လျှို့ရက်တဲ့ အမြိုက်ရည်တို့ မှည့်တည်လေပြီ။
 ဖူးငံများမှ သီးခိုင်များဆီထိ
 ရိုးညှာတဲ့မှ ပွဲနှင့်ဖတ်လွှဲလွှဲတိုင်အောင်၊
 ရွှေရည်များ ပုံးနှုန်းဆင်းနေ။
 ဆန်းပြားပြား ထုံးရန်းက
 အာက္သနကို သွေးဆောင်ခေါ်ငြင်
 မျိုးသိပ်မှူး အလှုတရားက
 လေလွှင့်ခရိုးသည်အား ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီကော်။

ငါးနှစ်တာကာလမှာ...
 နွေဦး၏ ပန်းနှယ်ပင်တို့ခမြာ
 အချုပ်သောက်တော်ရေဖလားမှ
 ဝတ်ရည်များဖြင့် ပြည့်နှုက်လို့။

မဟူရာပျားပိတ္ထ်းတိ
သွက်လက်မြူးတူး
ပျားရည်ဖြင့် ယစ်မူးလျက်---
ကြည်လင်သာ သုခတရားက
မဖိတ်ခေါ်ထားသူများနှင့်
အသံကြားတရားနာ လာသူတို့ကို
ကြိုဆိုနေပြီကောာ။ ။

လက်ထပ်မင်လာရဲ့ ပထမနှစ်မှာ
ပထဝီမြေရဲ့ အကြိုအကြား ထောင့်အားလုံးမှ
ပုလွှေသံက သုတိမင်လာသံစဉ်ကို တီးမှုတ်
နေရာတိုင်းမှာ ရယ်မောသံများ ပုံတင်ဟည်း
ယနှဦးမှာတော့---
ဆည်းဆာရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ
လျှပ်တပြက် အပြီးတစ်ပွင့်က
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မြူးတူးမှုနဲ့အတူ
ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီ။
ပုလွှေက 'ခနာဒ' ကကွက်တေးသွားကို
ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်စဉ်
ခုနစ်စဉ်ကြယ်က
ဘာဝနာပွားဖို့
မိတ်ခေါ်ချေပြီကောာ။

ဤငါးနှစ်မှာ...
 မွေ့လျှပ်မှုအပ်မက်က ပန်းနယ်ပွင့်လို့---
 ပြည့်ဝဝ ဘဝရဲ သဂ္ဂတိဘုက္ခိ
 ဝယ်ယူလာခဲ့ပြီ။
 ကနိုင်းက တီးမှုတ်ခဲ့တဲ့
 ဝသို့ ပွဲမိတေးသွားလည်း
 ယခုတော့? ---
 ပြီးပြည့်လာရပြီ။
 ပန်းစုံတော့၊ သွေ့သတက်သို့
 သင်လျောက်လှမ်းလာစဉ်
 သင့်ခြေကျင်းများက
 ဖွေ့ဗြို့ရဲ ကတုန်ကယင် သစဉ်ကို
 တီးခတ်နေပြီကောလေ။ ။

သိမ်းကေတန် ပြု ၂၅ ရက် အငွေး။

ဘဝမဓရား၏ နတ်ဘဏ္ဍားမ သင့်ပို့ပို့ကို ပါထွန်း

ဘဘသစာစကား၏ နတ်ဘဏ္ဍားမ
 ဤအထိုးကျော် အိမ်ဝင်းထဲမှာ
 သင့်ပုံရိပ်ကို
 စိတ်တစ်ခုတည်းထားလျက်
 ပါထွန်းလုပ်။
 လက်စတန်းလန်း
 ကစ္စာ့ကရဲ ပျုံကြီနေကြာ
 ရှိ.တုံးများက
 အသံတိတ်ဆိတ်ရင်း
 လေဟာနယ်ထဲ
 ဧည့်လင့်ချက်မဲ့
 ငေးနိုက်နေကြာ
 ဝင့်ထည်ထည် သင့်ပုံရိပ်၏ ခြေတော်ရင်းမှာ
 သူတို့ရှိ.ရှိ.ကျိုးကျိုး
 လဲလျောင်း
 ဘုံးကြောင့်
 ဤနေရာရောက်နေရသည်ကိုပင်
 သိနားမလည်။

သို့ပေမဲ့...

သူတို့ထက်ပါ၍

သနားဖွယ်ကောင်းနေသူများကတော့---

တစ်ကြိမ်က ပုံသဏ္ဌာန်ရှာတွေ့ခဲ့လျက်

ကာလကြာသည်နှင့်အမျှ

အနှစ်သာရအားလုံး ပျောက်ဆုံးကြရသူများပေါ့။

‘ခင်ဗျားတိုကို ဘယ်နေရာလာဖို့ မိတ်ထားသလဲ’

သူတို့မဖြစ်နိုင်၊

လူဘဝတံ့ခါးသို့လာပြီး

မြေမှုနှင့်အကြေးများ

သူတို့သယ်ဆောင်လျက်

ဘယ်သို့သော အီပိုမက်ကို

တည်ဆောက်ကြမှာလဲ။

ဤမရဏဖျင်ကားချင်ပေါ်မှာ

ဘယ်သို့သော ပျောက်ဆုံးသည့် နိမ္မာန်ဘုံမှ

‘ဥဇ္ဈသီ’ နတ်သမီး၏ပုံတူကို

ကဗျာဆရာက ဖမ်းကိုင်ချင်ရတာလဲ။

သင် ဆင့်ခေါ်ခဲ့ရသည့် ထိအရာကြောင့်

ဤပန်းချီကား အရေရာင်းခန်းကို

သတိနှင့်ထိန်းသိမ်း---

သည့်နောက်...

တစ်နေ့သောအခါ

မေ့ဖျောက်ပစ်ရစ်ပေါ်းတော့။

သင်ပိုင်ဆိုင်သော ဤကဗ္ဗာဦးမြေမှုနဲ့က
အဝိဇ္ဇာသို့ တာစုသော
သူ၏
အသံတိတ်မြင်းရထားပြိုင်ပွဲအတွင်းမှနေ၍
အဆုံးစွဲနဲ့သော ဥပေကွာနှင့်အတူ
သင့်အား
အရေးဆိုခဲ့ပြီ။ ။

ဤအရာက ကောင်း၏။
နမ်းလျှလျှ ထိမြေမှုနဲ့က
ယနှုန်ခေတ်၏ အလေအလွင့်များ---
ဒုက္ခိများ---ကို
သုဘာပေးနေ။
အသားကျနေသည့် ဤအနှစ်ခံရခြင်းများက
ကာလလှေကားထစ်များအတိုင်း ထက်ကြပ်လိုက်
သူခရီးကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကြ။
ရိုင်းပျော် ကန်ထုတ်ခံရ- အကောက်အားခံရဖြင့်
နောက်ဆုံးမှာ...
မြေမှုနဲ့နှင့် သင်
နောက်တစ်ချို့ ဒွန်တွဲမိပြန်တော့
ပြိုမ်းချမ်းမှုကို
သင်...
တွေ့ရှိလာရလေပေါ့။ ။

တိပိဋကဓရဘဏ္ဍာ

၁၃

သည်မွေးနေမှာစိတ်ဓာတ်ကျမိတယ

သည်မွေးနေမှာ စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ။
မိတ်ဆွဲအပေါင်း
မေတ္တာပို့သလာကြစေကြောင်း
ဆန္ဒပြုမိပါရဲ့၊
သူတို့လက်များရဲ့ အထိအတွေ့ဟာ
ကမ္မာလောကကြီးရဲ့
အဆုံးတိုင် မေတ္တာရယ်ပေါ့။
သို့မှသာ...
ငါအပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတို့ရဲ့
နောက်ဆုံး ဆုတောင်း ပစ္စာနာတွေဖြစ်တဲ့
ဘဝရဲ့အမြတ်ဆုံး ကျေးဇူးတော်ကို
ငါနဲ့ တပါတည်း
ယဉ်ဆောင်သွားနိုင်ပေလိမ့်မယ်။

သည်နေး- သည်အခါ
ငါအိတ်ထဲမှာတော့ ဟာလာဟင်းလင်း၊
ပေးစရာရှိခဲ့သမျှ
အကုန်ပေးခဲ့ပြီးပြီပါ။
အကယ်၍များ-
တရှိတစ်ဝက်
အတုံးအပြန်ရလာမယ်ဆိုရင်
မော်ဘတရှိ-
ခွင့်လွှာတ်ခြင်းတရှိတိုး-
ဒါတွေကို ငါ...
ဘတ်သိမ်းနိဂုံးရဲ့
တိတ်တဆိတ်ပွဲတော်ဆီ
ဦးတည်လို့
ဖောင်တစ်စီးနဲ့
ရွှေက်လွှေင့်ထွေက်တဲ့အခါ
ငါနဲ့တပါတည်း
ယဉ်ဆောင်သွားရပေလိမ့်မယ်။ ၁၁

သိန္တိကေတုန် မေလ ၆ ရက် ၁၉၄၁။

တိပိဋကဓရနှင့်သမုပ္ပါဒ္ဓဘာ

၂၂

ရူပကရယံ မြစ်ကမ်းပါးမှာ

ရူပကရယံ မြစ်ကမ်းပါးမှာ

ငါ နီးထလာ။

ဤလောကသည် အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း
ငါ သဘောပေါက်မိပေါ့။

BURMESE
CLASSIC

သွေးစာလုံးများဖြင့်

ငါအတွေအား ပြန္တန်းပြီးကြောင်း တွေ့ခဲ့ရ၊

အဆုံးမထင်သော ဝေဇနာ၊

မရေတွက်နိုင်သော ဒဏ်ရာများကြားမှ

ငါအတွေအား

ငါ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီ။

အမှန်တရားသည် ရက်စက်၏။

သူရက်စက်မှုကို- ငါချုစ်မိ။

ဘယ်သောအခါမှ သူ မလိမ့်တတ်သောကြောင့်၊

ဘဝဟူသည်- သေသည်ထိ အတွက်လမထနယောကများဖြင့်

ရက်ဖောက်ထားသော တပသီအကျိုင်သာ၊

အမှန်တရား၏ ကြောက်ခမန်းလိလိတန်ဖိုးကို

ရယူနိုင်ရန်-

ကြွေးမြှေအားလုံးကို- သေခြင်းဖြင့်သာ

ပေးဆပ်လိုက်ပါဘိတော့။ ။

သွေးနှင့်ကေတန် ဖလ ၁၃ မှန် ၁၉၄၁

သည်ဟက်ဆောင်ပါန္တပွဲတော်များ

သင့်မွေးနေ့၊
သည်လက်ဆောင်ပါန္တပွဲတော်များ၊
အရှက်ဦး စောစောရဲ အီမဲခြေဝင်းတစ်ခွင်
ထွေထွေဆန်းဆန်း:- ရောင်စုသန်းလို့။

ဘဝက

စွန့်လှတ်ခြင်းနဲ့အတူ
အပ်နှင်းလာတဲ့
ပန်းပွင့်များ:- သစ်ချက်လေးများက
မရောမတွက်နိုင်။

သဘာဝက

သူမရဲ့ ရတနာများကို
ကြံ့ကြားကြံ့ကြား စောင့်ကြည့်ရှား။
သူမရဲ့ အလျှောပယ်ကြယ်ဝမ္မာကို
သင် အခု မျက်မြင်သက်သေဖြစ်ခဲ့ပြီ။

BURMESE
CLASSIC

တိပိဋကဓရဘဏ္ဍာ

R

ပေးသူနဲ့ယူသူ
သွေးစည်းကြည်ဖြူလာတော့
ဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်လည်း
ယနေ့ ပြည့်ဝလာခဲ့ပေါ့။
စကြေဝွာရဲ့ ကဗျာ့စာဆိုတော်
ရင်သပ်ရွှေမော်
သင့်အား မေတ္တာတော်ပို့သာ၊
သူလက်ာရဲ့
သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့
သင် ရောက်လာ၊
ရှင်းရှင်းသန့်သန့် သရာဝတ် ကောင်းကင်အတွင်း
မိုးရေများ ခွဲနှစ်နေရင်းပေါ့။

သီရိကေတန် ရှုပိုင် ၁၃ ရာမ် ၁၉၅၂

BURMESE
CLASSIC

ကမ္မဘားနှေ့သုတေသနမင်းအမေး

ကမ္မဘားနှေ့ရဲ့ သူရိရိစ်မင်းက
လောကရဲ့
အိုးအစ ထွက်ပေါ်ခြင်းကို
မေးခဲ့တယ်။
သင် ဘယ်သူလဲ - တဲ့
အဖြေ မရခဲ့ပါ။ ။

BURMESE
CLASSIC

တိပိဋကဓရဘဏ္ဍာ

၂၁

နှစ်ကာလများ ကျော်ဖြတ်သွား
ကမ္မာပျက်နေ့၊ သူရိန်မင်းက
အပြီးသတ်မေးခွန်းကို
ဂေါယာစွန်းက အဏွေဝါကမ်းခြေအနီး
အမိုက်မောင်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းအလယ်မှာ
မေးခဲ့ပြန်။
သင်ဘယ်သူလဲ-တဲ့။
အဖြေမရခဲ့ပါ။

ကေလက္ခား ရှုပိုင်လ ၂၇ ရက် ၁၉၄၁။

ကြော်ခြင်းရဲ့ မဟုတ်ပါ

ကြော်ခြင်းရဲ့ မဟုရဘုံ
 မကြာမကြာ
 ငါတဲ့ခါးဝေ ရောက်လာတတ်။
 ကိုင်စွဲထားတဲ့ လက်နက်က တစ်ခုသာ
 ဝေဒနာရဲ့ ကြာက်ဖွယ်မျက်နှာထား
 ချောက်ချားခြင်းရဲ့ ြိမ်းခြောက်ချက်များ
 အမှုင်တိုက်အတွင်းမှာ
 လုညွှေးမာယာဆင်။

သည်ချောက်ချားခြင်း မျက်နှာဖုံးကို
 ငါကြာက်ရှုံးမိတဲ့အခါတိုင်း
 အမိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုကို ငါ ခံစားခဲ့ရ။

တုဂ္ဂနိုင်မြန်မာစာ

JR

သည်ဆုံးရှုံးမူ-
 သည်အောင်မြင်မူ-
 ဘဝရဲ၊ သည်တဇ္ဈာဒ္ဒရဲများဟာ-
 သည်ကြောက်ရွှေမူဖြင့် အရိုးစွဲ၊
 ကလေးဘဝကတည်းက-
 ကတိမ်းကပါးလရင်း
 ဒုက္ခသစ္စရဲ၊ လျှောင်ပြောင်ခြင်းကို
 ငါ ကြားနာခဲ့ပြီးလေပြီ။

သည်ထူးဆန်းတဲ့
 ချောက်ချားခြင်းရဲ့
 ကယောင်ကတမ်းမြင်ကွင်းဟာ
 မရဏမင်းရဲ့
 ကျွမ်းကျွင်သောလက်များနဲ့
 အမိုက်မောင်အတွင်း
 လက်ရာမြောက် ပုံဖော်ထားခြင်းပါတကား။ ။
 ကောက္လား ရှုံးပြု ၂၅၁၁ ၁၉၄၁

သင့် ဂေါက်မျိုးမြှုပ်ကို သင် ပဟ္မာဌီ ဖွံ့ဖြိုးပြီ

သင့်လောက လမ်းမြှောင်ကို
သင် ပဟ္မာဌီ ဖွံ့ဖြိုးပြီ။
ဆန်းဆန်းပြားပြား-
မာယာကွန်ရက်တို့နှင့်အတူ၊
ဒို... လူညွှန်းသူအသွေးပါး
ကျွန်ုပ်တို့၏ ရိုးစင်းစင်းဘဝများထဲ
အမှားအယွင်းယုံကြည်မှ ညွှတ်ကွင်းများကို
အသင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
ချထားရစ်ခဲ့ပြီ။

ယင်းသို့သော အမြင်မောက်မှားမူးမူးဖြင့်
ကြီးမြတ်သူကို
သင်မြတ်သားပြုခဲ့သည်တကား။

သူအတွက်
လျှို့ဝှက်ညကို သင် ထိန်းသိမ်းမထားခဲ့။
သူအဇ္ဈာဇ္ဇာကိုယ်ပွားထဲ
သူသွားရာလမ်းကို
သင်၏ ကြယ်တာရာများက ထွန်းပြနေပေါ့။
ထာဝစဉ်ရှင်းသန့်သန့် လမ်းတစ်သွယ်က
သူရိုးစင်းစင်း ကံကြမှာကြောင့်
လမ်းတစ်လျှောက် ထိန်းထိန်တောက်။

တိုင် မြန်မာ့ကျော်

အမှန်အားဖြင့် သူသည် ရှိုးရှိုးသားသား
အထင်အရှား လိမ်ရကောက်ရနှင့်
ဤသည်ပင် သူ၏ဂုဏ်သိန်ဖြစ်တော့သည်။

သူကိုယ်ခြုံက- အယူလွှဲမှား
အများကထင်ကြ၊
သို့သော်...
သူကိုယ်သူ
အဉာဏ်ရောင်ခြည်ထ ချီးသန့်စင်ရင်း
အမှန်ကို သူတွေ့ရှိ။

မည်သည်အရာမျှ- သူအား
မလှည့်ဖြားတော့နှင့်။
သူနောက်ဆုံးဆုလာသ်ကို
သူဘဏ္ဍာတိုက်ထ
သူ သယ်ဆောင်သွားလေပြီ။
သင့်ဝက်နှီးညာ၏ကို
သက်သက်သာသာ ထမ်းချက်နှင့်သူ
သူ...

ြိမ်းချမ်းရာသို့- အရောက်လှမ်း
မယွင်းစတမ်း- အခွင့်အလမ်းကို
သင့်လက်ဝယ်
လက်ခံရရှိသွားတော့သည်တကား။

ကဗျာကျွား ရှုစိုင် ၃၁ ရက် ၁၉၆၁။

အမြတ်ဆုံးဂျာသားဟရေပြီ

ဟောဒီမှာ...

အမြတ်ဆုံးလူသား လာချေပြီ၊

ကမ္မာလောကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်...

ဖန်သားပြင်များ ဆတ်ဆတ်ခါ...

နတ်ဘုံနန်းမှာ ခရာသင်းသံတို့ ပုံတင်ဟည်း...

မြေကမ္မာမှာ အောင်စည်အောင်မောင်း ရိုက်ဆော်တိုး
သည်အချိန်ဟာ...

မဟာဗွားတော်မူခန်း အခါသမယ။ ။

ယနှေ့မှာ...

လာခဲ့ညရဲ့ ခံတပ်တို့ ပြီပျက်လေပြီ၊

အရှင်ဦးက

ကမူထိပ်များပေါ် ပုံတင်ရိုက်လို့၊

မကြောက်ပါ... မရွှေ့ပါ၊

ဘဝသစ်တစ်ရပ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တို့

ဘွားခနဲပေါ်လာ။

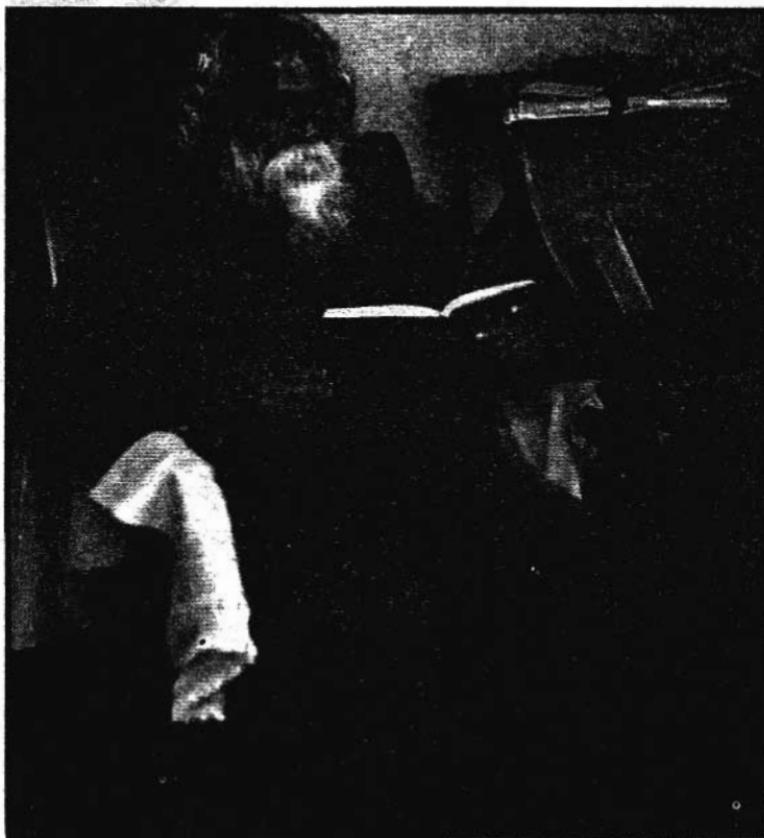
လူသားအသစ် သွန်းလောင်းကျေရောက်

သည်ကျေရောက်သံက... ကမ္မာတစ်ခွင်ပုံတင်ဟည်း။

သို့ကေတ် ဘာသူ ၁ ရရှိ အဖွဲ့

Tagore's Latest Poems

အဂ္ဂလိပ်ဘာသာ

တရိုင် နွမ်းချေမှုတွေပါး

၃၃

The Illustrated Weekly Of India The Literary Life

As the controversy over Rabindranath Tagore's copyright snowballs, with Visva Bharati wanting to cling on to it beyond the statutory period, Pritish Nandy presents a cache of unauthorised translations. His own version of Tagore's last 15 poems written between December 3, 1939, and July 30, 1941.

Poems that try to grapple with the mystery of death in the last year of the poet's life.

September 7-12, 1991.

**Before me stretches
the Ocean of peace**

Before me stretches the ocean of peace
helmsman, launch me.

Be my eternal companion,
take me in your arms.

The road to eternity will be lit
by the pole star.

Bestower of freedom,
your forgiveness, your mercy
shall sustain me forever
as I journey towards eternity.

May mortal bonds fall apart,
may the great universe embrace me
and my heart know without fear
the great unknown.

Shantiniketan, December 3, 1939

တရိုင် မြန်မာ့တွေ့ပျော်

၃၅

Death, like Rahu,
Casts shadows only

Death, like Rahu
casts shadows only
but cannot sap life's divine ambrosia:
entrapped by this material world
this I know for certain.

The eternal value of love
cannot be stolen
by any plunderer lurking
in secret caverns of the universe:
this I know for certain.

What I found as most true
hid falsehood in guise:
this disgrace of life
the laws of universe will not bear,
this I know for certain

Everything moves
by the ceaseless force of change:
this is the law of time.
Death appears changeless
and cannot therefore be true:
this I know for certain.

He who knows this world exists
realises himself,
as a witness of all that exists,
his truths are in the truth
of that ultimate self,
this I know for certain.

Shantiniketan, May 7, 1940

တိပိဋကဓရများ

၃၇

**Bird, why do you
Forget your song?**

Bird,
why do you forget your song at times?
Why not sing on?
A songless dawn is futile.
Are you not aware of this?

The first touch of dawn
trembles on green trees
in that tremor is your song
that wakes among the leaves.
You are the one the morning loves.
Are you not aware of this?

The goddess of awakening is there.
She waits for me,
anticipant.
Are you not aware of this?

Do not deprive her
of the gift of your song.
After the dreams of a sorrowful night,
your morning song
brings the message of a new life.
Are you not aware of this?

Shantiniketan, February 17, 1941

The sun flames on his lonely afternoon

The sun flames
on this lonely afternoon.
I stare at the vacant chair.
There is no consolation there.
In its echoes
the haunting voice of despair.

The voice of emptiness fills with pity:
the message escapes.
Like the sad eyes of a dog without his master
laments a heart that cannot understand
what happened and why.

All day, all night his eyes search in vain.
The chair speaks with greater sorrow,
the dumb pain of the void
spreads in this room without you

Shantiniketan, March 26, 1941

If I can once again

If I can once again
I shall find that chair
in whose embrace remains
the loving message of a distant land.

Escaped dreams of the past
shall crowd there again,
their half-heard murmurs
shall build a nest again.

Recalling pleasant memories,
making awakening sweet,
the flute now silent
shall bring back melodies.

တရိုင် မြန်မာစာပုံ

Arms outstretched near the window,
on the fragrant path of spring,
the footsteps of a great silence
shall be heard at night.

With the love of a distance land
she who has waited for long
will sustain her nearness forever,
her whispers echo in my ears.

She, whom words failed,
who spoke only with her eyes,
this chair will keep alive forever
memories of her tristful voice.

Shantiniketan, April 6, 1941

Life is sacred I know

Life is sacred I know:
but its actual form I have never grasped.
From some mysterious fountainhead
it breaks
and travels down some wandering route
I cannot trace
It gains a new purity each morning
from the dawn:
a million miles away
I fill this vessel with its gold.

That life gave voice to day and night:
it worshipped the unseen with wild flowers
and lit clay lamps
in the silent dusk.
My heart offered it
the first love of my life.
All familiar loves

တရိတ် အနေဖြင့်တရာ့ပါး

၃၃

touched by its golden wand
are awake now:
my love for her,
for these flowers,
all these are its very own
by its touch.

At birth the book is brought, its pages blank:
it slowly fills with words each day.

Stringing bead after bead about oneself
the portrait emerges at day's end.

The painter recognises himself
by his own signature.

Then he lines through the words, the forms
with an indifferent stroke of black.

Only a few letters in gold remain,
radiant beside the pole star.

Shantiniketan, April 25, 1941

In the fifth year of marriage

In the fifth year of marriage
with the intimacy of a youth
full of mysteries,
secret juices ripen within the heart:
from the buds to clusters of fruit,
from stalk to fragile petal
spreads a golden glow.

A strange fragrance tempts guests in,
a restrained beauty
entrances the wanderer.

For five years the flowerings creepers of spring
have filled with nectar the chalice of love:
drunk with honey
the garrulous black bee buzzes.
A serene joy welcomes the uninvited
and those who came when they heard.

In the first year of marriage
from all corners of the earth
the flute played the **shahana raga**,¹
the sound of laughter echoed everywhere.
Today a brief smile breaks on the face of dawn
in soundless humour.
The flute captures the resonance of the **kanada**²
as the seven stars call for meditation.

In five years the dream of pleasure flowered
and brought a paradise of fulfilment in life.
The **vasant³ pancham raga⁴** that played first
has now found fulfilment too.
As you walk the flowering forest bed
your anklets ring to the tremulous raga of spring.

Shantiniketan, April 25, 1941

1. Shahana raga = သုတိဓဂီလာ
2. Kanada = အက/ကက်
3. vasant = ဝသန္တ
4. pancham raga = ပဉာမမြောက်သံစဉ် / တေးသူး

Goddess of language,
I carve your image

Goddess of language,
I carve your image single minded
in this lonely courtyard.

Lumps of clay
lie scattered:
unfinished, voiceless,
they stare at the vacant
without hope.

At the feet of your proud image
they lie humbled,
not knowing why they are there.

Yet more pitiful than them are those
who had once found form
but as time passed
lost all meaning.
Where were you invited?

တရိတ် ခုနှစ်မျက်မှတ်ပူး

၁၂

They cannot answer.
To build which dream
they bore the debt of dust
and came
to the door of mankind?
From which lost paradise
this portrait of Urvashi
did the poet want to capture
on this mortal canvas?
For this you were called,
kept with care in this gallery of paintings
and then forgotten one day.

The primeval dust you belong to
with supreme indifference claimed you
in its soundless chariot racing into the unknown.

This is good.
This tired acclaim,
crippled, waste today,
these routine humiliations
dog the steps of time
and break its journey.
Spurned, insulted,
you find peace at last
when you become one with the dust again.

Shantiniketan, May 3, 1941

On this Birthday I feel lost.

On this birthday I feel lost.
I want my friends to pledge
the touch of their hands,
this earth's ultimate love,
so that I can take with me life's supreme grace,
the last blessings of my fellow men.

My bag is empty today,
I have given away
all there was to give.
If something comes in return —
some love, some forgiveness —
I shall take them with me
when I set sail in my raft
towards that silent festival of the end.

Shantiniketan, May 6, 1941

တရိုင် မနောက်တိုက္ခရာပူး

၃၃

၂၁၆ ၁၉၄၁ ချိန် ၁၈

On the bank of Rupnarayan

On the bank of the Rupnarayan

I woke

and realised this world

was no dream.

With letters of blood

I saw my self defined.

I recognised my self
through endless suffering,

countless wounds.

Truth is cruel:

I love its cruelty

for it never lies.

Life is a tapasya¹ of pain till death:

to gain the terrible value of truth,

settle all debts by death.

Shantiniketan, May 13, 1941

1. Tapasya = တပသီအကျင့်

At this festival of gifts

At this festival of gifts on your birthday
strange and colourful is this
courtyard of the early dawn.

With countless flowers and leaves
life offers its gifts with abandon.

Nature keeps a watch on her treasures
from time to time:
you are now a witness to her affluence.

When the giver and the taker are united,
a divine desire
is fulfilled today.

The poet of the universe, amazed,
blesses you:
as a witness for his verse, you have come
rain-washed
in this clear sharavan¹ sky.

Shantiniketan, July 13, 1941

1. Sharavan = ဝါခေါင်လ (ဝါ) သီဟ်ရာသီ
ကောင်းကင်ဗျာတွန်းပသော
သရုပ်ယာနက္ခတ

The first day's sun asked

The first day's sun
asked
the world's first emergence:
Who are you?
There was no answer.

Years passed.
The las day's sun
asked a final question
near the shores of the western sea
amidst the silence of dusk:
Who are you?
There was no answer.

Calcutta, July 27, 1941

Often the dark night of sorrow

Often the dark night of sorrow
has come to my door
armed with only one weapon:
the fearful visage of pain, threats of terror —
deceptive in the dark.
Whenever I feared that mask of terror
I suffered meaningless defeat.

This loss, this victory, these apparitions of life:
stumbling from childhood, dogged by this fear
I have heard the mockery of suffering.
This strange restless vision of terror:
crafted in the dark by the skilled hands of death.

Calcutta, July 29, 1941

You have riddled
the path of your creation

You have riddled the path of your creation
with strange nets of deceit,
O deceitful one
Snares of false beliefs you have skilfully laid
in our simple lives.
With such delusions you have marked the great:
for him you have not kept the secret night.

Your stars
light his way
towards his inner self
a path forever clear,
by his simple faith
made radiant all the way

Apparently tortuous, he is actually simple:
and this is his pride:
Others think he is deluding himself
But he finds truth
bathed in the inner light within himself.
Nothing can deceive him.
His last reward he carries
to his coffer
He who can effortlessly bear your guiles
receives at your hand
his imperishable right to peace.

Calcutta, July 30, 1941

There comes the man supreme

There comes the man supreme:
the world is thrilled,
glassblades quiver,
conches resound in the heavens,
gongs of victory sound on earth.
This is the moment of the great birth.

Forts of the moonless night
are in ruins today.

Dawn echoes on the hilltops:
fear not, fear not.

Hopes of a new life emerge.

Hail the new man:
the cosmos reverberates with this cry.

Shantiniketan, Baisakh 1, 1348